Încă de pe acum,

GÎNDURILE CAIACIȘTILOR ȘI CANOIȘTILOR TREBUIE SĂ SE ÎNDREPTE SPRE J. O. DE LA CIUDAD DE MEXICO

Ca după orice mare competiție, cronicile noastre consacrate „europenelor" de caiac-canoe au cuprins analiza rezultatelor pe grupe de probe. Astăzi, însă, ne vom ocupa de o problemă de perspectivă, deosebit de importantă: participarea noastră la Jocurile Olimpice din anul 1968.

Am mai arătat în coloanele ziarului că avem o garnitură de caiaciști și canoiști capabilă să facă față oricărei mari confruntări internaționale. Nici J.O. nu fac excepție. Dar, prin simplul fapt că avem o garnitură foarte puternică de echipaje, nu ne va fi îndeajuns pentru a „recolta" pe lacurile mexicane, în aceeași proporție ca la Jajce sau Snagov, medaliile mult rîvnite. Or, cu toate că baza succesului nostru de pe Snagov au constituit-o probele de viteză din întrecerile caiacelor, iar la canoe am obținut medaliile de argint ale probelor „scurte", mai avem de muncit în această direcție, chiar ceva mai mult decît ar părea.

N-am avut finalist la proba de simplu 1 000 m. Desigur, Vernescu (și dintre caiaciștii noștri probabil că nu numai el) este practic imbatabil pe 500 m de către maeștrii padelei din alte țări. Dar nu cumva atenția acestora din urmă este îndreptată, în selecție și în pregătire, doar spre probele olimpice, cele mai clasice la urmaurmei? Tot așa de sigur, considerente tactice justifică orientarea în înscrierile de la Snagov mai mult spre probe neolimpice. Dar, după „mondialele" din 1966 de la Grünau (R. D. Germană) nici un fel de asemenea considerent nu va mai avea valoare. Ba chiar, după părerea noastră, Grünau trebuie să constituie un prilej de verificare a potențialului „olimpic", de trasare a jaloanelor definitive ale pregătirii pentru Mexic. Ne considerăm bine „acoperiți" pentru proba de dublu și pentru cea de patru pe 1 000 m (în acest din urmă echipaj eventualele modificări nu pot scădea randamentul, ci dimpotrivă). Dar proba de simplu, așa cum am mai arătat, alături de ambele ambarcații de canoe, solicită multă, multă atenție. La canoe, fiindcă am ajuns aici, Igorov a avut un moment de șovăială și, cu toate că ne-a adus, în cursa de fond, satisfacția „aurului", va trebui să se gîndească de acum încolo (și nu numai el) în primul rînd la proba olimpică. De dublourile pagaiei nu am fost sută la sută mulțumiți. Mărturisim (și poate că și antrenorii au fost la fel de optimiști) că ne-am crezut definitiv asigurați prin tradiția succeselor și prin uriașul rezervor al Deltei. Optimismul a fost puțin exagerat. Se pare că insuccesele olimpice de la Roma și Tokio n-au fost suficient analizate. Iată deci încă un punct spre care trebuie să se îndrepte eforturile.

Al treilea punct nevralgic — probele feminine. Tocmai credeam că a început să se micșoreze substanțial decalajul băieți-fete la acest sport. Nu e păcat? Numărul mic de caiaciste ne-a privat de puncte serioase și — din păcate — ne-a cam temperat optimismul. Pe lîngă valoarea imediată, medaliile de argint și de bronz cucerite de Hilde Lauer și Cornelia Sideri la Sagami ne dădeau speranțe în ce privește emulația pe care trebuiau să o stîrnească, deci în posibilitatea de ridicare mai rapidă a ceea ce se numește în general schimbul de mîine. Cu părere de rău, despre „mîine" nu ni se pare că poate fi vorba. Poate de... poimîine, adică de actualele junioare. Nu înseamnă că privăm de orice merit și evidențiere reprezentantele noastre la „europenele" de la Snagov, care, cumnecum, ne-au adus puncte. Dar valoare de competiție olimpică nu au deocamdată. Recomandăm, de aceea, antrenorilor ce se ocupă efectiv de junioare să accentueze intensitatea muncii și nu numai pe plan strict sportiv: oare cazul Hilde Lauer nu își are originea și în brusca, dar intensa adulație de care a avut parte după J.O. de la Tokio?

Probleme, probleme, probleme... Și nu dintre cele mici. E vorba de îndreptarea eforturilor spre cea mai mare competiție sportivă. Competența cadrelor noastre tehnice e mai presus de orice îndoială. Condiții de lucru, timp și elemente dotate au din belșug!

G. RUSSU-ȘIRIANU

Discuții despre ciclismul brașovean

Tinerii cicliști brașoveni au avut în ultimii ani o frumoasă comportare. Vă amintiți, desigur, că în 1964 ei au cucerit primul loc pe țară în cadrul Spartachiadei republicane și au cîștigat o serie de campionate. Anul acesta palmaresul lor este și mai bogat. Cele șase campionate de juniori, desfășurate pînă în prezent, au fost cîștigate toate de elevii antrenorului Martie Ștefănescu. *Dintre acești tineri notăm pe* Șt. Suciu, D. Crișan, A. Suciu și L. Gavrilă.

SURSA PRINCIPALĂ: ȘCOLILE PROFESIONALE ȘI MEDII

După cum se știe, acești tineri rutieri fac parte din asociația sportivă Dezrobirea Brașov. Cu prilejul ultimelor campionate desfășurate la Brașov am făcut o vizită secției de ciclism care a dat anul acesta — ca și în anii trecuți — pe cei mai buni juniori ai țării. Prima întrebare i-am adresat-o președintelui secției, tov. **Zaharia Chifor.**

— Mă întrebați care este cheia succeselor noastre? Cred că nu greșesc dacă concretizez răspunsul în două cuvinte: colaborare permanentă. Mă refer la colaborarea care există în cadrul asociației noastre sportive între toți factorii interesați în creșterea elementelor talentate.

Într-adevăr biroul secției conlucrează cu antrenorul, se interesează continuu de nevoile cicliștilor, de procesul de instruire. Antrenorul ține o strînsă legătură cu părinții, care la rîndul lor își îndrumează cu grijă copiii pe drumul afirmării în sportul îndrăgit.

— Aș putea spune, conchide președintele secției, **că realizările se datoresc efortului colectiv și, bineînțeles, băieților noștri care și-au pus în gînd să devină buni cicliști.**

— Cum ați reușit — continuăm discuția cu antrenorul Martie Ștefănescu — să depistați elementele talentate?

— Școlile profesionale și medii constituie sursa principală. Firește, îi aleg pe copii în urma unui concurs de selecție. Și încă ceva: mai în fiecare duminică plec pe șoselele din împrejurimile orașului. Așa i-am descoperit pe frații Suciu.

Antrenorul **Martie Ștefănescu** ne-a explicat că încă de la începutul muncii de instruire ia legătură cu părinții, sfătuindu-se cu aceștia în privința regimului alimentar și de odihnă al copiilor selecționați. Aceștia urmează, vreme de trei luni, un antrenament-școală, timp în care învață rulajul în pluton, elemente din tehnica sprintului, elemente de mecanică și alte lucruri absolut necesare participării la un concurs.

— În perioada primelor luni de pregătire, băieții primesc note, ca la școală. Dacă se respectă în continuare regulile vieții sportive și principiile antrenamentului metodic, e imposibil să nu se obțină performanțe.

Antrenorul **Martie Ștefănescu** ne-a vorbit apoi cu deosebită satisfacție despre unul din frații Suciu, Ștefan, care anul acesta a devenit multiplu campion de juniori. Șt. Suciu respectă cu strictețe programul indicat de antrenor, e disciplinat și modest. Dacă va continua să fie la fel de conștiincios va urca cu siguranță treptele măiestriei.

— Cîți membri are secția dv. de ciclism?

— Lucrez cu 18 cicliști juniori. Aș putea pregăti mai mulți dacă aș avea un mecanic. Treaba aceasta o fac tot eu și îmi ia destul timp.

Am notat doleanța — perfect justă — a antrenorului **Martie Ștefănescu.**

„AM MARI GREUTĂȚI"

La Brașov mai există o secție de ciclism, pe lîngă clubul sportiv Tractorul, cunoscută prin participarea membrilor ei la diversele competiții și campionate rezervate juniorilor. Din păcate însă, primul lucru pe care l-am aflat de la antrenorul tinerilor alergători de la Tractorul, **Traian Caicomban,** pune sub semnul întrebării răspunderea cu care este îndrumată activitatea secției de ciclism. „AM MARI GREUTĂȚI" — ne-a spus Traian Chicomban la campionatele desfășurate la Brașov. A doua zi am avut, la sediul clubului Tractorul, o convorbire la care au participat **Traian Chicomban, Dumitru Furnică,** vicepreședinte al Consiliului regional UCFS, **Aurel Munteanu,** președintele comisiei regionale de ciclism și **Ioan Caraman,** vicepreședintele clubului sportiv Tractorul. Concluziile:

● Secția de ciclism are un birou... fantomă. Doar președintele ei, **Florian Andrei,** se interesează, din cînd în cînd, de treburile secției.

● Directorului școlii profesionale a uzinei Tractorul, **Gheorghe Crețu,** nu-i place... ciclismul, interzicînd elevilor selecționați să participe la antrenamente.

● Asistența tehnică este insuficientă, deoarece **Traian Chicomban** nu are aceleași condiții de lucru ca Martie Ștefănescu, fiind încadrat doar cu ½ normă.

● Conducerea clubului, comisia de specialitate a orașului și cea a consiliului regional UCFS nu se interesează de nevoile reale ale secției de ciclism.

Acestea sînt cauzele, desprinse din discuțiile purtate, care frînează progresul tinerilor alergători de la Tractorul, lipsuri ușor lichidabile dacă... Dar conducerea clubului și ceilalți factori interesați în dezvoltarea sportului cu pedale continuă să privească cu pasivitate această situație. Păcat!

TR. IOANIȚESCU

Ce au arătat ultimele competiții?

Din an în an, mii și mii de tineri se adaugă rîndurilor compacte ale sportivilor care, spre gloria patriei noastre dragi, se pregătesc să ia cu asalt cele mai înalte trepte ale măiestriei. La orice nivel, de la copii, trecînd prin categoriile de juniori și sportivii consacrați, pînă la maeștrii emeriți ai sportului, grija pentru educarea comunistă a tineretului împletește armonios educația minții și a corpului. Performanța, rod al dăruirii neprecupețite pentru exercițiul fizic, izvorăște de peste tot de acolo unde au pătruns criteriile științifice de selecție, metodele moderne de antrenament, dorința fermă de a aduce mișcării noastre sportive titluri și rezultate pe măsura condițiilor create de partid și guvern. Dar oare peste tot se muncește bine, cu tragere de inimă și după principiile antrenamentului modern? Iată o întrebare căreia caută să-i dea răspuns, fie și numai în parte, cîțiva specialiști și redactori care au asistat la diferite competiții, fie interne și rezervate chiar celor mai tineri sportivi, fie internaționale cu participanți la nivel olimpic. Să le dăm cuvîntul!

PUNCTE DE VEDERE

Caiac-canoe, volei, natație, și alte sporturi îndrăgite de tineret, sporturi în care s-au înregistrat în ultima vreme unele succese evidente, dar și lipsuri importante. Explicații există și pentru părțile bune, și pentru cele rele, iar articolele din această pagină pot constitui un bun prilej de generalizare a învățămintelor ce trebuie trase la fiecare dintre ele. Explicațiile cuprind atît motivele care au generat performanța, cît și pe acelea ale unei stări de lucruri ce trebuie curmată. Pe de o parte — depistarea elementelor talentate, munca neobosită, atenția permanentă pentru terenurile, sălile, instalațiile și materialele existente; pe de alta — selecția lipsită de exigență, comoditatea, lipsa de grijă pentru dotarea materială.

Concluziile se impun de la sine. Pentru consolidarea succeselor, pentru eliminarea deficiențelor, hotărîtoare este munca și, în primul rînd, conștiinciozitatea, hărnicia și pasiunea în pregătirea pentru cucerirea măiestriei sportive.

Marginalii la concursul republican al Ș. S. E.

Recent, a avut loc la Arad concursul republican al celor mai buni înotător din cadrul școlilor sportive de elevi.

În general, concursul a dovedit o mai bună preocupare pentru pregătirea tinerilor înotători. Cele 10 recorduri republicane (dintre care 7 la fete) stabilite cu acest prilej sînt o dovadă elocventă a faptului că, spre deosebire de anii trecuți, competiția recent încheiată s-a ridicat la un nivel tehnic superior.

Dintre cei 250 de participanți la întreceri — cifră record — cei mai mulți au dovedit că stăpînesc destul de bine tehnica înotului, fiind într-un lăudabil progres. Comportări foarte bune au avut tinerele **Anca Pop** (în vîrstă de numai 8 ani), căreia antrenorii îi prevăd un viitor strălucit și **Cristina Ursu** din București. De asemenea, cuvinte frumoase se pot spune și despre evoluțiile arădencilor **Ștefan Bisz** și **Dimitrie Albert,** care s-au impus în probele stilurilor liber și spate. În sfîrșit, o frumoasă surpriză ne-a oferit Școala sportivă de elevi din Galați.

Din păcate însă, regulamentul concursului a avut și o serie de carențe care au influențat uneori asupra rezultatelor, nepermițîndu-ne să avem o viziune clară asupra posibilităților fiecărei școli. Astfel, au fost programate în aceeași zi, de pildă, probe de 100 m și 200 m bras pentru aceeași categorie de concurenți, au lipsit probe foarte importante ca 200 m fluture și 200 m spate pentru juniorii mari.

În același timp, dacă s-ar fi eliminat unele îngrădiri de participare la diferite probe, am fi fost scutiți să asistăm la curse care aveau doar cîte 2—3 concurenți (!).

Tot ca o deficiență reieșită de la recentul concurs desfășurat la Arad este și nivelul tehnic inferior la care s-au prezentat cei mai mulți participanți în probele stilurilor fluture și spate.

În încheiere — o mică incursiune asupra rezultatelor finale ale competiției. Este foarte adevărat că cele două școli sportive de elevi din București (10 antrenori) au dominat concursul cucerind 18 locuri I. Dar dacă am ține seama de posibilitățile unor centre mai mici cu cîte 1—2 antrenori, care nici nu beneficiază în timpul verii de un bazin descoperit de dimensiuni olimpice și totuși au obținut rezultate foarte frumoase, atunci meritul — în reușita competiției — revine în egală măsură și școlilor sportive de elevi din Reșița și Galați.

C. MIHAI
secretar general adjunct
al F. R. Natație

JUNIORII NE DAU SPERANȚE!

Cîteva concluzii pe marginea turneului final al campionatului republican de volei

Revăzînd însemnările făcute cu ocazia turneului final al campionatului republican de juniori, desfășurat la Timișoara, se poate spune cu certitudine că el a marcat trecerea într-o nouă etapă în voleiul nostru de perspectivă. Din capul locului trebuie subliniat că munca cu juniorii se află pe un drum bun. Iată și cîteva considerații pe marginea acestei importante competiții.

În primul rînd, a fost cel mai „înalt" turneu final de juniori din istoricul competiției: media de înălțime a băieților a fost de 1,815 m, iar cea a fetelor de 1,686 m. În 1964 mediile au fost de 1,788 și — respectiv — 1,636 m; deci, o creștere de 27 mm la formațiile masculine și de 50 mm la cele feminine. Echipele clasate pe primul loc au marcat un veritabil salt. Astfel, echipa masculină S.S.E. Timișoara are o medie de 1,861 m (prima formație atingînd 1,893), față de media cîștigătoarei titlului din 1964, S.S.E. 2 București, care s-a „ridicat" doar la 1,787 m. Nici chiar în campionatele de calificare nu s-a înregistrat pînă acum o asemenea medie. Și celelalte echipe de băieți au avut date superioare față de anii trecuți, deși nu au înregistrat un salt similar.

Un semnal de alarmă, cu această ocazie, la adresa antrenorilor bucureșteni de juniori: echipa Progresul, cu tot avantajul unei mari experiențe competiționale, a ocupat un loc nejustificat de slab.

La echipele feminine, saltul de care aminteam este mai omogen realizat, media înălțimii fiind mai „grupată", mai vizibilă la toate formațiile. Chiar și echipe debutante în turnee finale (Ș.S.E. Constanța și Ș.S.E. Timișoara) au vădit un progres promițător (1,681 și 1,727 m). Echipa Școlii sportive de elevi din Piatra Neamț a manifestat, de asemenea, o creștere în înălțime, dar credem că, ținînd seama de posibilitățile locale (și în special de valoarea profesorilor-antrenori), se putea face mai mult în această direcție.

Afirmînd, la începutul rîndurilor de față, că s-a marcat un vizibil progres în munca cu juniorii nu ne refeream doar la creșterea mediei de înălțime, care subliniază o selecție bună, ci și — mai ales — la progresul tehnico-tactic. Juniorii și junioarele 1965 se deplasează cu ușurință în teren, au un bogat bagaj de deprinderi motrice, cunoștințe avansate din punctul de vedere tehnico-tactic, pe care le folosesc judicios. În această privință merită să fie evidențiați *Armion* (1,90 m) și *Nilvan* (1,92) de la Ș.S.E. Timișoara, *Bonțidean* (1,86) și *L. Neuman* (1,87) de la Ș.S.E. Cluj, *Florentina Demetriu* (1,73) de la Meteorul Brașov, care deși înalți, se mișcă bine în teren. Totuși, se mai cer eforturi din partea majorității finaliștilor, pentru a-și îmbunătăți în mod serios pregătirea generală, mai ales cea fizică, pentru a-și lărgi orizontul de joc, netezindu-și astfel drumul spre măiestria sportivă.

Deși modificările regulamentului au intrat în vigoare doar din iarna trecută, trebuie subliniată excelenta adaptare la noile reguli a juniorilor prezenți la turneul final. Executarea corectă a blocajului, jucarea fără ezitare a celei de a doua mingi de către blocaj — iată elemente care au impresionat plăcut. Și atacul a căpătat note bune. Ele sînt meritate pentru variația arătată prin pase scurte, pase directe, prin folosirea stîngacilor din echipe, prin utilizarea cu mare randament a paselor lungi pe fileu, toate în armonie cu situația de joc. Se pare că (în special la echipele masculine) se tinde spre renunțarea la jucătorul coordonator de talie mică, locul acestuia fiind preluat de jucători înalți, care stăpînesc bine tehnica loviriii mingii și au un orizont larg în teren (*Vraniță* de la Ș.S.E. Timișoara — 1,89 m, *Moldovan* de la Ș.S.E. Cluj — 1,84 m).

Am constatat și unele lipsuri ale apărării propriu-zise, ale jocului din linia a II-a. Deplasările impuse de joc au creat deseori spații libere în teren, iar acestea au fost greu acoperite.

Note mai bune ca în alți ani au primit „serviciul" și „primirea" lui. Față de anul trecut, cînd formațiile masculine au greșit 69 de servicii, iar cele feminine — în 15 seturi — 84 (medii de 11,5 și, respectiv, 28), anul acesta cifrele sînt mai bune: 40 (medie 6,66) la băieți și 84 (medie 14) la fete (în 26 de seturi). Și primirea serviciului s-a prezentat mult îmbunătățită. Să dăm din nou cuvîntul cifrelor: în 1964 la băieți au fost greșite 74 de servicii, iar la fete 82; anul acesta: 52 și, respectiv, 79 (precizăm din nou: în 26 seturi, față de cele 15 din 1964). De amintit, de asemenea, că și anul trecut predominau preluările de jos, deci nu e vorba de schimbarea procedeului, ci de ameliorarea lui.

Vîrsta participanților constituie de asemenea un capitol pozitiv. A fost nu numai cel mai „înalt", dar și cel mai „tînăr" turneu. Din 80 de participanți, 53 (22 de băieți și 31 de fete) au dreptul de a participa la juniori și în viitoarele ediții.

Bineînțeles, au ieșit în evidență și unele deficiențe. Prima e de natură organizatorică: se cere o mai judicioasă alegere a datelor la care se dispută diversele competiții, pentru a nu le aglomera într-o perioadă scurtă de timp. Din punct de vedere tehnic, se impune îmbunătățirea loviriii mingii și punerea pe traiectorii din ce în ce mai înalte, ținînd seama de talia jucătorilor atacanți, ca și de blocajul crescut ca înălțime. De asemenea, este necesară o orientare mai bună a jocului în linia a doua și folosirea mai eficientă a plonjonului pe piept și prin fandare laterală, ca și rularea pe spate.

Desigur, în spațiul unui singur articol nu se pot epuiza și rezolva toate problemele de perspectivă, în primul rînd a selecției și a muncii cu juniorii. Constatarea, afirmată de la început, este însă că se merge pe un drum bun, care ne dă încredere în viitorul voleiului românesc.

prof. MIRCEA TABACU